

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 14138

гр. София, 14.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
закрито заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

като разглежда дело номер **3870** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Г. М., ЕГН: [ЕГН], от [населено място], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка 26-5313-000008 г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта. Твърди се, че отнемането на СУМПС-а на жалбоподателя ще причини на собственика на автомобила значителна и трудно поправима вреда, изразяваща се в невъзможност за придвижване на собственика, който няма издадено СУМПС, а същият е инвалид. Посочва се и, че собственика на процесното МПС не разполага с доходи да ангажира друг водач на автомобил за задоволяване на преките си нужди от придвижване. В подкрепа на твърденията си жалбоподателя представя ТЕЛК решение на собственика на автомобила, който е управлявал, и който е бил с прекратена регистрация.

Ответникът - началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – П., не е изразил становище по искането.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно.

Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо Г. Г. М. е приложена принудителна административна мярка на

основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН серия GA5023864 от 15.03.2026 г., съгласно който Г. Г. М. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП.

В ЗППАМ е описано нарушението, а именно, че на 15.03.2026 г. Г. Г. М. спрял за проверка и е установено, че водачът управлява МПС собственост на друго лице, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно и по-конкретно с прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на 15.01.2026 г.

На 16.03.2026 г. е издадена процесната ЗППАМ, а от данните по преписката се установява, че на 19.03.2026 г. регистрацията на автомобила е възстановена в следствие промяна на собствеността.

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда, като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

Настоящият съдебен състав намира, че при преценката по чл. 166, ал. 4 от АПК съдът следва да съобрази не само твърдените вреди, но и дали при конкретните факти предварителното изпълнение реализира преследваната от закона цел и дали същата не е вече постигната.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП има преустановителен и превантивен характер – насочена е към осигуряване спазването на изискванията за регистрация и застрахователно покритие на МПС, с оглед защита на обществения интерес и сигурността в движението.

В конкретния случай действително се установява, че жалбоподателя е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, както и че автомобилът не е негова собственост. Нарушението обаче е отстранено на 19.01.2026 г. и регистрацията е възстановена, видно от представената по делото справка.

При тези обстоятелства предварителното изпълнение на мярката не постига преустановителна цел, тъй като противоправното състояние е вече преодоляно.

В този смисъл следва да се приеме, че когато към момента на издаване на заповедта или

непосредствено след това са настъпили факти, от които следва, че защитимата от закона цел е реализирана, предварителното изпълнение не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация, нито да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност. Не следва да се пропуска и факта, че жалбоподателя е управлявал автомобил, който е собственост на друго лице и който е имал налични регистрационни табели.

По делото се твърдят вреди, които изпълнението на оспорената ЗППАМ ще причини на собственика на автомобила, но не и на оспорващия, каквото е изискването на чл. 166, ал. 2 от АПК. Именно поради това същите не следва да се обсъждат, като основания за спиране на процесната ЗППАМ.

При така установеното съдът намира, че в конкретния случай са налице нови обстоятелства – възстановена регистрация на МПС – които водят до извод, че предварителното изпълнение не реализира преследваната от закона цел.

В тази фактическа рамка продължаването на изпълнението би довело до засягане на правната сфера на жалбоподателя в степен, която е несъизмерима с вече защитения обществен интерес.

Въз основа на тези мотиви, съдът намира, че са налице законовите предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд-София град, III отделение, 66-ти състав,

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА допуснатото по закон предварително изпълнение на заповед за прилагане на принудителна административна мярка 26-5313-000008 г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – П., до произнасяне на съда с влязъл в сила съдебен акт по спора. Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: